

Betegágyak hitvallása

A lelkipásztor naponta veszi tudomásul, hogy nem könnyű a lelkek pásztorának lenni. Nemcsak a temetéseken, a különleges családi gondokban szokott ránk nehezdedni a szolgálat súlya, de a legnehezebb talán a betegek mellett szolgálni. Látni a gyógyíthatatlan kór reménytelenségét, és vigasztaló szavakat hozni oda, ahol emberileg már minden lehetetlen. Néhány év szolgálat már elég ahhoz, hogy emlékek sokasága gyűljön össze bennünk. Van közöttük bőven évekre elkésérítő, melyek után hosszú ideig gyötrődik a lelkünk, de olyan építők és magrázóak, hogy csakúgy belepirul a lelkészek arca is a szégyenkezésbe az „egyszerű” emberek nagy hite láttán. Mert létezik-e meghatóbb, mint az évekig ágyhoz, tolokocsihoz kötött feleség, gyermek mellett hűségesen kitartó gondozó férjnek, szülőnek példája?

Évekig voltam olyan kolozsvári gyülekezet lelkésze, ahol a templomra néző házból szomszédasszonyunk minden istentiszteletet és nyugalomát zavaró harangszót ékes, változtatott szavú szidalmakkal kísért. Ezzel szemben ma is a legnagyobb csodálattal látom vasárnaponként az alsóvárosi templomba órákig totyogó, járnai is alig tudó idős presbitert. Gondoljuk csak meg: milyen nagyon vágyakozhat Isten háza után az, aki minden istentiszteletre reggel hétkor indul el, hogy tíz órára beteg lábain megérkezzék!

A legnagyobb szomorúság, de igen gyakran léleképítő öröm is a betegágyak hitvallása. Hatalmas erő itt az Ige szava – a legtöbb helyen várják és kérik –, de a lelkész őszinte vigasztalására is szomjasak. Milyen nehéz emberi módon szólni, amikor már emberileg minden lehetetlen. Hát amikor nem várnak, amikor nem kellünk? A kiabáló, a látogatót hitetlenül kiutasító beteg lármáját is el kell alázatosan fogadni: „Nem vagyok halálos beteg, nem kell nekem a pap, hagyjon nekem békét!” De volt, amikor olyan ágynál kellett megállni, ahol a haldokló beteg múltjának minden förtelmét gyónta meg az utolsó percek mélységével. A paráznaságot, az italt, a szétvert családot

és egész közösségének megvetését. Volt olyan eset is, amikor a kommunizmus eszméi juttattak valakit kiskirálysághoz, a hatalom legmagasabb csúcsára, és falujának legnagyobb ellensége, saját népének leggyűlöltebb fia lett. Naponta várta, türelmetlenül óhajtotta a lelkész igeolvasását és imádságát. Nehéz volt látni a halálos betegség mélységéig érkező hatalmas férfi megtörését. Ahogy elhatalmasodott rajta

Kusztos Endre munkája

a sejtek elburjánzása, ahogy átvette felette a hatalmat a rettenetes rák, úgy lett kisebb és kisebb, de annál nagyobb a Mindenhatóba való kapaszkodása. Az Isten nélkül élő, csak a hatalomban bízó személy élete végén – ahogy a nagypénteki gonosztevő – csak fentről várta a felmentést élete utolsó perceiben: „Tiszteletes úr, én egész életemben istentelen voltam, csak a kommunizmusban bíztam, és másokkal rosszat tettem. Vajon megbocsát nekem Isten?” – Hiszem, hogy megbocsátott.

A legmeghatóbb eset azonban az a munkabaleset szenvedett férfié volt, aki mindkét szemének világát elveszítette az egyik fröccsentőműhelyben. Legjobb barátja volt a hibás, ő nyomta szembe vele véletlenül a forró masszát, és égette össze egész arcát és testét. Élete hátralévő részére nyomorék és munkaképtelen lett. „Meg tud-e neki bocsátani?” – kérdezte tőle a lelkész. „Nem volt könnyű – mondta –, hónapokig vajúdtam, gyötrődtem, és tapasztalnom kellett azt, hogy mennyire bántja őt is. De mikor éreztem bánatát, rájöttem, hogy mennyivel könnyebb helyzetben vagyok én. Mert én csak testileg vagyok beteg és egy életre munkaképtelen, de ő a lelkiismeret-furdalásból, a bűnbánatból soha sem fog tudni kigyógyulni. A legjobb barátom volt, és ma is az. Naponta jön, Bibliát olvasunk, segít és mindent megtesz értem. Egy életre megtanultam, mit jelent ez a szó: igazán és tiszta szívből megbocsátani.”

Vigasztalunk és minket is vigasztalnak, bátorítunk és minket is bátorítanak – ez a lelkész élete és szolgálata.

Vetési László